

Nr 109.

Av herr **Pers**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition angående godkännande av förslag till avlöningsreglemente för tjänstemän vid statens vattenfallsverk m. m.

Vid statens tekniska affärsdrivande verk torde det vara nödvändigt och önskvärt, att möjlighet må föreligga att i särskilda undantagsfall, genom erbjudande av högre avlöning än den för en tjänst stadgade normala begynnelseavlöningen, förvärva särskilt dugande kraft. Detta har ock beaktats i gällande, år 1907 resp. 1912 fastställda avlöningsreglementen för tjänstemän vid statens järnvägar och vid telegrafverket. Sålunda stadgas i det senare, § 4 mom. 4: »Undantagsvis må, när telegrafverkets intressen så fordra, Kungl. Maj:t kunna tilldela tjänsteman avlöning eller lön efter högre klass än den, som i ovan angivna reglering finnes såsom lägsta avlöning eller lön för den av tjänstemännen innehavda befattning angiven; — — — —», och i det förra lämnas ytterligare frihet i berörda avseende.

Då Kungl. Maj:t år 1911 framlade förslag till avlöningsreglemente för tjänstemän vid statens vattenfallsverk intogs i detsamma ett med telegrafverkets reglemente överensstämmande stadgande i angivna syfte, och vid statsutskottets och kamrarnas behandling av ärendet restes, med undantag för en reservant i utskottet, ingen invändning mot bestämmelsen i fråga. Propositionen avslogs dock av andra skäl, och frågan remitterades till löneregeringskommittén.

Denna kommitté vitsordade visserligen, att en undantagsbestämmelse vore på sin plats, men föreslog följande lydelse av densamma: (§ 5 mom. 2) »Undantagsvis må, för förvärvande i tjänst av särskilt kvalificerad

Bihang till Riksdagens protokoll 1913. 3 saml. 57 häft. (Nr 109.)

person, Kungl. Maj:t kunna tilldela överingenjör vid kanalverk samt driftingenjör, instrumentmakare och stationsmästare vid kraftverk fast avlöning efter högre klass än den, som i ovan angivna reglering finnes såsom lägsta avlöning för den af tjänstemannen innehavda befattning angiven, dock icke i något fall högre än den för befattningen bestämda slutavlöning.» Kommitténs flertal ansåg nämligen, att stadgandet lämpligen kunde begränsas till att gälla allenast de i mom. omnämnda grupperna av befattningshavare. Mot detta kommitténs beslut hava tvenne ledamöter reserverat sig, enär de ansett bestämmelsen borde gälla samtliga befattningshavare. Samma ståndpunkt har jämväl vattenfallsstyrelsen intagit. I nu föreliggande proposition angående avlöningsreglemente för tjänstemän vid statens vattenfallsverk, nr 75 1913, har Kungl. Maj:t emellertid godtagit löneregleringskommitténs snävare förslag.

Det torde emellertid vara påtagligt, att vid vattenfallsverket finnes minst samma behov av rörelsefrihet i ifrågavarande hänseende som vid de tvenne andra affärsdrivande verken.

Vid sådant förhållande och då motsvarande bestämmelse i telegrafverkets avlöningsreglemente icke synes mig hava medfört någon olägenhet utan tvärtom varit till nytta, får jag, med oberopande för övrigt av hvad reservanterna i löneregleringskommittén i denna fråga anfört, vördsam samt hemställa,

att Riksdagen måtte besluta, att § 5 mom. 2 i avlöningsreglementet för tjänstemän vid statens vattenfallsverk måtte få följande lydelse:

»Undantagsvis må, för förvärvande i tjänst av särskilt kvalificerad person, Kungl. Maj:t kunna tilldela tjänsteman fast avlöning efter högre klass än den, som i ovan angivna reglering finnes såsom lägsta avlöning för den av tjänstemannen innehavda befattning angiven, dock icke i något fall högre än den för befattningen bestämda slutavlöning.»

Stockholm den 26 februari 1913.

And. Pers.